

בית משפט השלום בקריות

ת"א 12-07-55693 נגלר נ' לוי ואח'

בפני כב' השופטת עפרה אטיאס

תובע עו"ד יצחק יוסף נגלר, ת.ז. 029615663

נגד

נתבעים

1. איתמר לוי, ת.ז. 058867367
2. יואב יצחק, ת.ז. 054878483
3. עגל הזהב בע"מ, ח.פ. 511145104

פסק דין

תביעה נזיקית ע"ס של 600,000 ₪ בגין לשון הרע והוצאת דיבה, פגיעה במוניטין ובמשלח-יד ופגיעה בפרטיות, שנגרמו לתובע, לטענתו, עקב כתבה שפורסמה בעיתון יומי באינטרנט.

רקע עובדתי והשתלשלות ההליכים בתיק זה:

1. התובע הינו עורך דין עצמאי. הנתבע 1 (להלן: "לוי" או "הכתב") הינו כתב העובד באתר חדשות ישראל ברשת האינטרנט, "News1" חדשות מחלקה ראשונה" (להלן: "האתר") אשר בבעלות הנתבעת 3 (להלן: "עגל הזהב"). הנתבע 2 (להלן: "יצחק") הינו הבעלים, המו"ל, המייסד והעורך הראשי של העיתון.
2. ביום 30.10.11 פורסמה באתר כתבה שכתב לוי, שכותרתה "עורך הדין ומלחמתו בדוור בן ה-91" (להלן: "הכתבה"). הכתבה נסובה על פסק דינה של כב' השופטת זהבה קאודרס-בנר מיום 26.10.11 שניתן בתביעה כספית ע"ס של 29,874 ₪ שהגיש התובע במסגרת ת"ק (עכו) -02-6337-10, כנגד פקיד דואר בשם דוד בן דוד בגין נזקים ממוניים שגרם לו, לטענתו, בן דוד עקב אי המצאת טופס הזמנה לדיון בבית הדין הרבני הגדול בירושלים, לטוענת רבנית שייצגה את רעייתו לשעבר של התובע בהליכי הגירושין שהתנהלו ביניהם. להלן הכתבה כלשונה וכפי שמופיעה באתר:

בית משפט השלום בקריות

ת"א 12-07-55693 נגלר נ' לוי ואח'

"עורך הדין ומלחמתו בדוור בן-ה-91"

הזימון לא הגיע [צילום: לע"מ]

עו"ד תבע 30,000 שקל מדוור מתנדב, בטענה שלא מסר לטוענת רבנית זימון לדיון ולכן הוא נאלץ לסבול קשות במסדרונות בית הדין הרבני הגדול. ביהמ"ש דחה את התביעה, אך סביר להניח שהוא לא יוותר בקלות לדוור הקשיש

פס"ד: ת"ק 6337-02-10, נגלר נ' בן-דוד

■ ■ ■

הנה סיפור מסוג אלו שמסבירים מדוע יצא שם רע למקצוע עריכת הדין, וגם מסוג אלו המוכיחים שוב את האימרה לפיה "לעורך דין המייצג את עצמו יש לקוח טיפש".

עו"ד יצחק נגלר הגיש תביעה בסך קרוב ל-30,000 שקל נגד דוד בן-דוד, דוור מתנדב בן 91 בקיבוץ ניר עציון. לטענת נגלר, בן-דוד התרשל בכך שלא מסר זימון לדיון לטוענת הרבנית רבקה לוביץ', המתגוררת ביישוב, אשר ייצגה את רעייתו דאז של נגלר בהליכי הגירושין שלהם. בן-דוד, אגב, היה מוחתאר גוש עציון, לוחם בבריגדה היהודית ופעיל בעלייה ב'.

מכיוון שכך, לוביץ' לא הגיעה לדיון, ונגלר פירט שורה ארוכה של נזקים שנגרמו לו לאחר שהדיון נדחה: 5,825 שקל ששילם לפרקליטו (על דיון שכאמור לא התקיים), 150 שקל שהפסיד הוא עצמו בזמן שנסע לשווא, הוצאות נסיעה מקריית אתא לירושלים בסך 100 שקל, הוצאות בגין התביעה (בבית משפט לתביעות קטנות) בסך 2,299 שקל, ומעל הכל - 20,000 שקל משום שנאלץ להתייצב בבית הדין הרבני הגדול, מוסד אשר לטענתו "מעורר אצלו רגשות קשים וכואבים".

נתיב למילוי הכיס

סביר להניח שבן-דוד, בגילו המתקדם, לא ידע מהיכן נחתה עליו התביעה הזאת. אבל הוא כנראה קיבל ייעוץ משפטי, שכן בבית המשפט בעכו טען שאין כל יריבות בינו לבין נגלר, ואם בכלל - אזי היריבות היא בין נגלר לבין דוד ארשר ישראל. עוד אמר, כי הסכומים שתובע נגלר חורגים מהקבוע בחוק הדואר ותקנותיו. בן-דוד אישר ששכח למסור את המעטפה ללוביץ', אך הדגיש שלא ידע כלל מהו תוכנה. לבסוף ציין, כי בית הדין הרבני דחה את בקשתו של נגלר לפסוק לו הוצאות, ולכן נראה שהוא מחפש כעת נתיב אחר למלא את כיסו.

נראה שהמאבק עם בן-דוד לא הספיק לנגלר, שכן הוא פתח חזית גם מול השופטת זרבה (קאודרס) בנר. הוא ביקש ממנה לפסול את עצמה, בטענה שגיבשה דעה קדומה נגדו, לא איפשרה לו להשלים את דבריו, הזהירה אותו על התנהגותו ואף איימה שתזמין לאולם את המאבטחים. בנר דחתה את הבקשה, אך נגלר לא ויתר וערער לעליון - וגם שם נדחה. בשולי הדברים העירה בנר, כי נגלר לא הגיש את הסיכומים במועד שנקבע, וגם לאחר שקיבל ארכה - הגיש אותם באיחור של יום.

אחרי כל זה, דחתה בנר את תביעתו של נגלר. נכון שבן-דוד התרשל בכך שלא מסר את המכתב,

בית משפט השלום בקריות

ת"א 12-07-55693 נגלר נ' לוין ואח'

היא אומרת, אך הוא לא חב בחובת זהירות קונקרטית כלפי נגלר. לפיכך, לא ניתן לייחס לו ידיעה שהתרשלותו עלולה לגרום נזק, וממילא אין לחייבו בתשלום פיצוי. אם כבר, הוא היה יכול להניח שאם יתרשל יינזקו לוביץ' או השולח - אך לא נגלר, שקיומו כלל לא היה ידוע לו.

הנזק לא הוכח

בשולי הדברים אומרת בנר, כי נגלר גם לא הוכיח את נזקיו. הוא אפילו לא הגיש כרטיסי נסיעה, ובדבר הנזק שלטענתו נגרם לו בשל ההשפלה שחש כאשר נראה במסדרונות בית הדין - היא תמנה: "התובע היה צד להליכים מול בת זוגו בבתי הדין הרבניים, האיזורי והגדול, ובמסדרונותיהם הילך בוודאי לא אחת ולא שתיים. במה הכבידה עליו הופעה אחת נוספת, זאת לא הוסבר על ידו, ואף לא הוסבר מהיכן נובעת הבושה, כדבריו, בה חש בשל הצורך להתדיין בבית הדין הרבני הגדול."

בנר חייבה את נגלר בתשלום הוצאות בסך 1,000 שקל. הניחוש שלנו: זה לא נגמר כאן. נגלר מן הסתם יערער למחוזי, ואם יפסיד יגיש בקשת רשות ערעור לעליון, ושמא גם יטען שיש כאן עניין לדיון נוסף בשל שאלות עקרוניות כבדות משקל. נותר רק לאחל לבן-דוד אריכות ימים ובריאות טובה."

- 1
- 2
3. ביום 30.7.12 הוגשה התביעה דנן ע"ס של 2,500,000 ₪, בצירוף "בקשה דחופה למתן צוי מניעה
- 3 (זמניים)". בבקשתו עתר התובע להסרת הכתבה ואיסור הפצתה לאלתר ולפרסום הכחשות
- 4 למשפטים המיוחסים לתובע בכתבה בשל היותם לשון הרע. כבי' השופט אריה נאמן אשר מילא
- 5 תפקיד שופט תורן באותו המועד, קבע את הבקשה לדיון דחוף במעמד שני הצדדים.
4. לדיון שהתקיים בפניי ביום 2.8.12, התייצבו התובע ובאת-כוחו בלבד, ולאחר שהתובע הביע
- 7 עמדתו כי אין מניעה שבית המשפט ידון בתובענה למרות היכרות בית המשפט את התובע
- 8 המתגורר בעירו, ולנוכח בקשה לדחיית הדיון שהוגשה, קבעתי דיון נוסף במעמד הצדדים.
5. ביום 6.8.12 התקיים בפניי דיון בבקשה לסעד זמני, במהלכו התנגד התובע לאיחוד הדיון
- 10 בתובענה עם הדיון בסעד הזמני, שבסיומו הוריתי על הגשת סיכומים.
6. ביום 13.9.12 הגישו הנתבעים סיכומים בבקשה לצווי מניעה זמניים ובקשה לסילוק הבקשה
- 12 לצווי מניעה זמניים מפאת אי הגשת סיכומי התובע.
7. ביום 19.9.12 הוגשו סיכומי התובע, וביום 20.9.12 הגיש התובע תגובתו לבקשת הנתבעים וכן
- 14 בקשה למתן פסק דין בהעדר הגנה. בהחלטתי מאותו יום דחיתי את הבקשה למתן פסק דין
- 15 בהעדר הגנה, וקבעתי כי אין מקום לעיון חוזר בהחלטה שלא ליתן סעד זמני בעניינם של
- 16 הנתבעים 2-3, כאשר התריתי כי אם התובע לא יחדל מלהגיש בקשות סרק, יחויב בהוצאות
- 17 משפט לא רק לטובת הצד שכנגד, אלא גם לטובת אוצר המדינה.
8. בהחלטה נוספת מיום 20.9.12 בבקשה לסילוק על הסף של הבקשה לסעד זמני, קבעתי, בין
- 19 היתר, כי הדיון בבקשה לסעד זמני יתקיים יחד עם הדיון בשאלת החבות בתיק העיקרי, מן
- 20 הטעמים כדלקמן:

"לנוכח אי הגשת הסיכומים במועד, מבלי שהוצג אישור מסירה כדן המעיד על משלוחם; בשל אי המצאתם של הסיכומים לצד שכנגד (!); בהתחשב בכך שמדובר בפרסום "ישן" מיום 30.10.2011, לאור השיהוי הרב בהגשת הבקשה המעיד על העדר דחיפות (ואין נפקא מינא האם המבקש ידע אודות הפרסום

בית משפט השלום בקריות

ת"א 55693-07-12 נגלר נ' לוי ואח'

אם לאו. יש להניח שאילו היה לפרסום הד רב, היה זה מגיע לאוזנו של המבקש לפני חודש יולי 2012; הואיל והסעד המבוקש בבקשה אינו סעד שנועד לשמר את המצב הקיים, אלא סעד של צו עשה שנועד לשנות את המצב הקיים, וככזה ניתן במקרים נדירים בלבד; מאחר שלתובע סעד חלופי כספי; בשים לב לכך שהסעדים המבוקשים בבקשה הם הסעד הסופי לו עותר התובע; וגם משום שעסקינן בתיק שהעובדות בו אינן שנויות במחלוקת, היינו: מדובר בתיק משפטי "טהור", שאינו מצריך שמיעת הוכחות, לא ראיתי עוד לדון בבקשה לסעד זמני במנותק משאלת החבות בתיק העיקרי. " (ההחלטה מיום 20.9.12, עמ' 2, ש' 15-24).

9. בסיום ההחלטה קבעתי כי התיק יובא לעיוני לאחר הגשת כתב הגנה בתיק העיקרי, ואז תינתנה ההוראות המתאימות להגשת סיכומים בשאלת החבות, כאשר הצדדים יהיו רשאים להפנות לסיכומים שכבר הגישו או להשלימם, כפי שימצאו לנכון.
10. לאחר שהוגש לתיק כתב הגנה בתיק העיקרי, קצבתי בהחלטתי מיום 10.10.12 מועדים להגשת סיכומים בשאלת החבות, כאמור לעיל.
11. התובע הגיש בקשה להגשת תצהירים וזימון עדים שבעקבותיה קבעתי את התיק לישיבה מקדמית נוספת ליום 8.1.13. בישיבה זו הסכימו הצדדים על רקע העובדה שהתובע כבר נחקר על ידי ב"כ הנתבעים במסגרת הדיון בבקשה למתן סעד הזמני, כי גם לוי ייחקר על תצהירו באותה ישיבה באופן שתעמוד בפני בית המשפט גם חקירת התובע וגם חקירת לוי, ולאחר מכן יגישו הצדדים סיכומים משלימים מטעמם.
12. ביום 31.1.13 הוגשו "השלמות סיכום מטעם התובע", וזאת לאחר שקודם לכן, ביום 12.11.12, הוגש "סיכום זמני מטעם התובע". הנתבעים הגישו סיכומיהם ביום 6.12.12 והגישו סיכומים משלימים ביום 5.2.13. ביום 6.2.13 הגיש התובע הודעה המתייחסת לסיכומים המשלימים מטעם הנתבעים.

טענות הצדדים:

טענות התובע:

13. התובע טוען כי ביום 15.7.12, עת העלה את שמו בצמידות לתואר עו"ד במסגרת חיפוש ברשת האינטרנט, התברר לו כי לוי פרסם באתר שהינו בעל תפוצה רחבה, כתבה עוינת כלפי התובע המשמיצה אותו באופן ממושך וגורף. לטענת התובע, הכתבה עולה בדפי אינטרנט רבים ובעמודים עליונים/ראשונים בצמוד לשמו, לאחר שמקלידים את שמו ותוארו בצמידות במנועי החיפוש.
14. התובע טוען כי יש בכתבה, בה מצוין שמו המלא, הוצאת דיבה ולשון הרע מהן נפגע התובע. לטענת התובע, כותרת הכתבה, "עורך הדין ומלחמתו בדוור בן ה-91", הינה כותרת מיליטנטית, בעוד שהתובע לא בחר להילחם באיש, אלא אך הגיש תביעה כנגד אדם ללא קשר לגילו וללא היכרות קודמת, בגין חסרון כיס ועוגמת נפש שנגרמו לו. כן נטען כי כבר בתחילת הכתבה נרשם כי התובע מוציא "שם רע למקצוע עריכת הדין", בעוד שהנתבעים הם אלו שהוציאו לתובע שם

בית משפט השלום בקריות

ת"א 55693-07-12 נגלר נ' לוי ואח'

- רע. התובע טען כי לוי השתמש בהנחות ובהשערות שקריות על מנת לנגח את התובע ולהוציא דיבתו רעה כשציין ברישא הכתבה, ש' 2: "אך סביר להניח שהוא לא יוותר בקלות לדוור הקשיש", משפט המבטא אלמנט לוחמני הפוגע בשמו הטוב של התובע כעו"ד, ולפיו הוא נלחם בזקן מסכן כביכול כפי שהציגו לוי.
15. התובע טען בתביעתו כי לוי לא הביא כלל לידיעתו של התובע ולתגובתו את עניין הכתבה טרם פרסומה, וכי לוי פרסם הכתבה זמן קצר לאחר מתן פסק הדין בתביעה שהגיש התובע כנגד בן דוד, מבלי לברר עובדות על דיוקן, ותוך שהוא טורח לציין את פרטי פסק הדין במלואם בש' 3 לכתבה, בתוספת קובץ המכיל את פסק הדין. נטען כי לוי הכפיש את שם התובע ברבים באופן זדוני ומכוון, כשהוא מודע היטב לכך שהינו פוגע במוניטין של התובע ובמשלח ידו בכותבו בתחילת כתבתו, ש' 4: "הנה סיפור מסוג אלו שמסבירים מדוע יצא שם רע למקצוע עריכת הדין, וגם מסוג אלו המוכיחים שוב את האמרה לפיה "לעורך דין המייצג את עצמו יש לקוח טיפוש". לטענת התובע, המילה "טיפוש" לעיל נקשרת אליו באופן ישיר. התובע טען בסיכום הזמני מטעמו כי הדבר נעשה בחוסר תום לב מוחלט וכשקר מפגיע לפי סעיפים 58(א)-(ב) לפקודת הנזיקין [נוסח חדש], התשכ"ח-1968, שכן פורסמה עליו כתבה כוזבת לעניין המשך ההליכים כביכול מצדו כנגד בן דוד, והכתבה פורסמה בזדון משום שהנתבעים לא פנו לתובע לקבלת תגובה.
16. זאת ועוד, התובע טוען כי בעוד שלוי פעל בזדון ובחוסר תום לב תוך מגמתיות להשחיר את פני התובע מראשית הכתבה, הרי שלוי מאדיר את שמו של בן דוד כבר בש' 6 לכתבה בצינו כי "בן-דוד, אגב, היה מוחתאר גוש עציון, לוחם בבריגדה היהודית ופעיל בעלייה ב'". לטענת התובע, אין כל קשר בין תארו ומעמדו בעבר של בן דוד לבין עילות התביעה בגין תבעו התובע, ועל כן ברור כי נעשתה השוואה בין התובע לבן דוד על מנת להכתים את שמו של התובע.
17. כמו כן, טוען התובע כי הינו מצויר בכתבה באופן חמור ובלתי מוסרי ואתי, כתאב בצע בכותרת המשנה "נתיב למילוי הכיס", ובמילות הכתבה מתחת לכותרת משנה זו, בש' 13: "ולכן נראה שהוא מחפש כעת נתיב אחר למלא את כיסו". לטענת התובע, השימוש במילים אלו מהווה השתלחות חסרת רסן, פוגענית ומתוך מטרה זדונית.
18. התובע טוען כי לוי לא הסתפק בכל האמור, וביקש לערוך "וידוא הריגה" של המוניטין של התובע כאשר בסיום הכתבה, ש' 23-24, כתב כי: "הניחוש שלנו: זה לא נגמר כאן. נגלר מן הסתם יערער למחוזי, ואם יפסיד יגיש בקשת רשות ערעור לעליון, ושמא גם יטען שיש כאן עניין לדיון נוסף בשל שאלות עקרוניות כבדות משקל. ...". לטענת התובע, בצינו "הניחוש שלנו" ביקש לוי לומר באופן מחוצף ועז מצח כי הנתבעים כולם סבורים שהתובע מתכנן 'מלחמה' או 'שש אלי קרב' כנגד בן דוד בן ה-91, שעה שכל מטרתו של התובע הייתה לקבל את שווי הנזקים שגרם לו בן דוד ותו לא. ולכן, טוען התובע כי לוי מציג לאורך כל הכתבה את בן דוד כקורבן או כקדוש מעונה, ואילו את התובע כצמא דם, מה שגרם לתובע לא רק לפגיעה בשמו הטוב כעו"ד ובמשלח ידו, אלא גם לפגיעה באמינותו ובכבודו בעיני הציבור.

בית משפט השלום בקריות

ת"א 12-07-55693 נגלר נ' לוי ואח'

19. יתרה מזו, התובע טוען כי הכתבה פוגעת בפרטיותו בהתאם לסעיפים 2(9) ו-11 לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981, הואיל והינה מתייחסת בהרחבה ושלא לצורך, להליך הגירושין של התובע בבית הדין הרבני הגדול שבירושלים תוך אזכור שמה של הטוענת הרבנית שייצגה את רעייתו לשעבר של התובע, בעוד שמדובר בהליך בדלתיים סגורות, ולכן חל עליו חיסיון משפטי ועיתונאי. בסיכום הזמני מטעמו טען התובע כי שלוש המטרות העיקריות של הגנת הפרטיות נפרצו בעניינו על ידי הנתבעים: הגנה בסיסית כנגד עוינות תקשורתית; אכיפת הפרטיות במאגרי מידע; ושמירת הזכות לפרטיות מפני טכנולוגיה מתקדמת.
20. לטענת התובע, הנתבעים לא היו אמורים כלל להעלות הכתבה באתר האינטרנט, ובייחוד ללא ידיעתו וללא קבלת הסכמתו ותגובתו של התובע בטרם פרסומה וללא מימוש זכות הסירוב לבקש כי לא יפורסמו המילים הקשות שנכתבו נגדו, ופעלו בניגוד לסעיף 8 לתקנון האתיקה, לפיו: "לא יפרסמו עיתון ועיתונאי ללא הסכמתו של אדם דבר הנוגע לפרטיותו או לשמו הטוב והעלול לפגוע בו, אלא אם קיים עניין ציבורי בפרסום ובמידה הראויה. פרסום דבר כאמור מצריך ברגיל בירור מוקדם עם הנוגע בדבר ופרסום הוגן של תגובתו".
21. התובע טוען בסיכום הזמני מטעמו ובהשלמות הסיכום כי לא עומדת לנתבעים הגנת תום הלב המנויה בסעיף 15 לחוק איסור לשון הרע, שכן לא מתקיימות הנסיבות הקבועות בסעיפיו הקטנים של סעיף 15 לעשיית הפרסום בתום לב.
22. התובע טוען בהשלמות הסיכום מטעמו כי הנתבעים לא הרימו את נטל ההוכחה המוטל עליהם לפי סעיף 16(א) לחוק איסור לשון הרע, שכן לא הוכיחו שעשו את הפרסום באחת הנסיבות הקבועות בסעיף 15, כאמור לעיל, ולא הוכיחו שהפרסום לא חרג מתחום הסביר באותו נסיבות. לטענת התובע, כינויי הגנאי שהוצמדו לתובע בכתבה חרגו מכל קנה מידה סביר של הגינות ותום לב.
23. עוד טוען התובע כי לא עומדת לנתבעים הגנת תום לב על פי סעיף 17 לחוק איסור לשון הרע, לא טענת "אמת דיברתי" ולא טענת "זכות הציבור לדעת", בהיות הפרסום לא הוגן ואחראי כמתחייב מסעיף 2 לתקנון האתיקה, הן בשל התוכן הפוגעני ברמה האישית ביותר על רקע חייו האישיים של התובע בהתאם לסעיף 8 לתקנון האתיקה כאמור לעיל, והן מאחר שהנתבעים פרצו במעשיהם כל אמת מידה של מוסר תוך עבירות על החוק ועל האתיקה.
24. נטען כי הנתבעים פעלו בניגוד לסעיף 16 לתקנון האתיקה, ועשו שימוש לרעה בתפקידם כעיתונאים והלכו רכיל כנגד התובע. התובע טוען כי לוי מסר את דעותיו האישיות והסובייקטיביות כנגד התובע בניגוד לסעיף 6.א. ו-6.ג. לתקנון האתיקה.

טענות הנתבעים:

25. הנתבעים טוענים כי אתר אינטרנט אינו אמצעי תקשורת בהתאם לסעיף 11 לחוק איסור לשון הרע המפרט ברשימה סגורה מיהם אמצעי תקשורת (עיתון, רדיו וטלוויזיה), ולכן לא קיימת

בית משפט השלום בקריות

ת"א 12-07-55693 נגלר נ' לוין ואח'

- 1 אחריות לעורך אמצעי התקשורת ולאחר האינטרנט בגין לשון הרע באתר, והנתבעים 2-3
- 2 פטורים מאחריות.
- 3 26. לטענת הנתבעים, התובע לא פנה כלל לנתבעים בבקשה להסרת הכתבה והגיש תביעה מופרכת
- 4 ומוגזמת, דבר המעיד על ניסיונו של התובע להתעשר על חשבונם.
- 5 27. הנתבעים טוענים כי אין כל לשון הרע בפרסום הכתבה. לדידם, המדובר בידעה שסיקרה פסק
- 6 דין בתביעה קטנה, והפרסום מותר בהתאם לסעיפים 13(5) ו- (7) לחוק איסור לשון הרע, שכן
- 7 הוא מהווה מסירת דין וחשבון נכון והוגן על פסק דין שפורסם באתר הרשות השופטת ובמאגרי
- 8 המידע המשפטיים, פסק דין שדחה את טענות התובע בתביעה הקטנה אחת לאחר. נטען כי לפי
- 9 סעיף 13(7) לחוק איסור לשון הרע וההלכה הפסוקה, סקירת פסק דין ופרוטוקולים
- 10 והתבטאויות בביהמ"ש הנותנים חיסיון מוחלט, לא ישמשו עילה למשפט אזרחי או פלילי, וכי
- 11 בית המשפט העליון בפרשת **אילנה דיין** [ע"א 751/10 **פלוגי נ' ד"ר דיין**, פסקה 79 לפסק דינו של
- 12 כב' המשנה לנשיאה א' ריבלין (פורסם בנבו, 8.2.2012)] קבע כי קיים צורך להקנות יתר משקל
- 13 לחופש הביטוי לעומת הזכות לשם טוב.
- 14 28. עוד טוענים הנתבעים כי בכתבה לא הוזכרו נתונים שלא הוזכרו בפסק הדין בתביעה הקטנה,
- 15 כגון: שמה של אשתו לשעבר של התובע שממילא עניינה אינו רלוונטי לדיווח פסק הדין העוסק
- 16 בתביעת התובע נגד הדוור.
- 17 29. נטען כי האמירה בכתבה, לפיה "לעורך דין המייצג את עצמו יש לקוח טיפשי", הינה אמירה
- 18 הנכונה לכל עו"ד המייצג את עצמו, ואין בה כדי להכפיש, אלא כדי להציג עובדת חיים שנלמדה
- 19 על ידי הניסיון. לשיטת הנתבעים, מדובר באמירה הנזכרת בפסיקת בית המשפט העליון
- 20 בארה"ב ובספרות האמריקאית, וראשיתה עוד בשנת 1809. נטען כי אף כב' השופט שניאור זלמן
- 21 חשין התייחס לאמרה זו בספרו **שחוק ודמע בבית הדין** 226 (הוצאת ברונפמן, 1982), בדבריו:
- 22 "מקובלת האמירה, כי 'כל הטוען בדין בשמו – בידוע, כי שוטה שלחהו'... עם כל זה רבים עוד
- 23 ה"שוטים" העורכים בעצמם את דבריהם אל בית הדין".
- 24 30. הנתבעים טוענים כי על פי פסק הדין בתביעה הקטנה, התברר שהתובע שהינו עו"ד במקצועו,
- 25 התרשל, בלשון המעטה, בהוכחת תביעתו; קיבל התראות מביהמ"ש לגבי התנהגותו כלפי
- 26 ביהמ"ש וכלפי הצד שכנגד; הפר צו ביהמ"ש לגבי הגשת סיכומים במועד; ואף איחר בהגשת
- 27 בקשה לפסילת השופטת קאודרס-בנר בתביעה הקטנה – בקשה שהגיעה עד לביהמ"ש העליון
- 28 [בש"א 1862/11 **עו"ד נגלר נ' בן דוד** (פורסם בנבו, 9.3.2011); וכן: בש"א 3991/11 **עו"ד נגלר נ'**
- 29 **בן דוד** (פורסם בנבו, 20.7.2011)], דבר שככל הנראה, היה נמנע אילו היה התובע מקבל ייעוץ
- 30 מעו"ד אחר קודם להגשת תביעתו, ואילו היה מיוצג בבקשת הפסילה בידי עו"ד אחר.
- 31 31. באשר לטענת התובע כי המשפט בדבר הוצאת "שם רע למקצוע עריכת הדין" מגנה את מקצוע
- 32 עריכת הדין ולמעשה את עורכי הדין עצמם, טענו הנתבעים בסיכומיהם בבקשה לצווי מניעה
- 33 זמניים, כי גם אם מדובר בלשון הרע, דבר המוכחש כשלעצמו, הרי שמאחר שמדובר בלשון הרע
- 34 שפורסם על ציבור, אין בכך עילה לתביעה אזרחית, לפי סעיף 4 לחוק איסור לשון הרע.

בית משפט השלום בקריות

ת"א 55693-07-12 נגלר נ' לוין ואח'

32. באשר למשפט: "הניחוש שלנו: זה לא יגמר כאן. נגלר מן הסתם יערער למחוזי, ואם יפסיד יגיש בקשת רשות ערעור לעליון, ושמא גם שם יטען שיש כאן עניין לדיון נוסף בשל שאלות עקרוניות כבדות משקל..." טענו הנתבעים בכתב ההגנה כי ייחוס המילים "הניחוש שלנו" ככולל את הנתבעים 2-3, הינו לעג לרש והמדובר במטבע לשון. בסיכומיהם בבקשה לצווי מניעה זמניים, טענו הנתבעים כי אין במשפט זה כל לשון הרע; אין בכך כדי לפגוע בתובע; ומדובר בביקורת ובהבעת דעה בהסתמך על התנהגות התובע שהגיע עד לבית המשפט העליון כאמור.

33. באשר למשפט "ולכן נראה שהוא מחפש כעת נתיב אחר למלא את כיסוי", טענו הנתבעים בסיכומיהם בבקשה לצווי מניעה זמניים כי מדובר בטענת הנתבע בתביעה הקטנה שכן בעמ' 2, ש' 6-8 לפסק דינה של השופטת קאודרס-בנר נקבע כי "עושה הרושם, כך לטענת הנתבע, בעקבות סירוב בית הדין לפסוק לו הוצאות מנסה התובע את מזלו כעת בתביעה זו, בתקווה כי בהליך זה יזכה לקבל את אותן הוצאות מיוחדות".

34. עוד נטען כי עומדת לנתבעים הגנת "אמת דיברתי" בהתאם לסעיף 14 לחוק איסור לשון הרע שכן הדבר שפורסם היה אמת, והיה בפרסום עניין ציבורי, כשהגנה זו לא תישלל בשל כך בלבד שלא הוכחה אמיתותו של פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש.

35. הנתבעים טענו כי עומדות להם הגנת תום לב והגנת הבעת הדעה בסעיף 15 לחוק איסור לשון הרע על סעיפי המשנה שבו (2), (4) ו-(5), כי המדובר בהבעת דעה לגיטימית על התנהגות התובע כבעל דין וכעו"ד במסגרת הליך משפטי, וקמה לנתבעים חובה כלפי קוראיהם להביא את הדברים. לטענת הנתבעים, מדובר בהבעת דעה בטור אישי על סיקור פסק דין שהופץ על ידי דוברות הנהלת בתי המשפט ופורסם גם באתרים נוספים, ואין כל צורך לקבל תגובה עליה.

36. יתרה מזו, טענו הנתבעים כי ההגנות הקיימות להם על פי חוק איסור לשון הרע, שמורות להם גם לפי חוק הגנת הפרטיות, הקובע בסעיף 18(1) כי פרסום המוגן לפי סעיף 13 לחוק איסור לשון הרע, מוגן גם בהתאם לחוק הגנת הפרטיות. כל זאת בנוסף להגנות שלפי סעיף 18(2) לחוק הגנת הפרטיות.

37. בנוגע לטענות התובע המושתתות על תקנון האתיקה, טוענים הנתבעים כי התקנון נעדר כל תוקף משפטי, ולכן אינו מהווה עילה לתביעת נזיקין.

38. לפיכך, טוענים הנתבעים כי יש לקבוע שמדובר בפרסום מותר המוגן במסגרת חופש הביטוי, ובהתחשב בכך שלנתבעים עומדות הגנות רבות מתחום לשון הרע, לדחות התביעה ולחייב התובע בהוצאות משפט ריאליות לאור התנהלותו בהליך זה, וגם בהוצאות לדוגמא לטובת אוצר המדינה נוכח הגשת תביעת סרק על סכום מופרז ומוגזם בעוד שהתובע אינו משלם אגרה, וכן בשכר טרחת עו"ד.

בית משפט השלום בקריות

ת"א 12-07-55693 נגלר נ' לוי ואח'

דיון והכרעה:

האם הפרסום מהווה לשון הרע?

39. סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע קובע כי לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול -

- (1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרם לשנאה, לבוז או ללעג מצידם.
(2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו.
(3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או במקצועו.
(4) לבזות אדם בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום מגוריו, מינו או נטייתו המינית."

40. החלופה הראשונה היא סעיף סל, אשר מתארת את מהותה של לשון הרע כפרסום העלול לפגוע בשמו הטוב של אדם בעיני הבריות ולפגום בהערכתו בעיני הבריות, ואילו שלוש החלופות הנותרות מתייחסות למקרים קונקרטיים יותר. ודוק: די בכך שהפרסום היה עלול לגרום לאחת מהתוצאות המפורטות בסעיף 1 לחוק כדי לבסס אחריות בגין לשון הרע [ראו: אורי שנהר **דיני לשון הרע** 121 (1997) (להלן: "**שנהר בספרו**")]; וכן: ע"א 4534/02 **רשת שוקן בע"מ נ' הרציקוביץ**, פ"ד נח(3) 558, 567 (2004).

41. המבחן לבחינת השאלה האם הפרסום הינו פרסום משפיל, פוגע או מבזה, הינו מבחן אובייקטיבי של האדם הסביר [ראו: שנהר בספרו, בעמ' 122; ע"א 334/89 **מיכאלי נ' אלמוג**, פ"ד מו(5) 555, 562 (1992); וראו, גם: ע"א 7380/06 **חוטרי ישי נ' מרדכי גילת** (פורסם בנבו, 2.3.2011)]. בהקשר זה נקבע כי אין לייחס חשיבות לכוונת המפרסם או לדרך שבה הובן הפרסום מצד הטוען לפגיעה בשמו הטוב ולתחושת העלבון הסובייקטיבית שלו.

42. התובע מפנה את חיציו לארבע אמירות בכתבה, המקימות, לטעמו, עילה לפי חוק איסור לשון הרע: כותרת הכתבה: "עורך הדין ומלחמתו בדוור בן ה-91"; הפתיח של הכתבה, שם מבהיר הכתב לוי מהי מטרת הכתבה; הסיפא של הכתבה שם מוצגת תחזית באשר להליכים המשפטיים הנוספים בהם ינקוט התובע; וכן הדברים המובאים מפי הדוור בכתבה ביחס לתובע, לפיהם "נראה שהוא מחפש כעת נתיב אחר למלא את כיסו", ומופיעים גם בכותרת המשנה "נתיב למילוי הכיס".

43. נדמה לי כי לא יכולה להיות מחלוקת ממשית כי הפתיח של הכתבה והסיפא שלה מהווים לשון הרע כהגדרתו בחוק, וזאת כפרסום פוגע, משפיל או מבזה או למצער, כפרסום העלול לפגוע בעסקו ובמשלח ידו של התובע כעורך דין, על פי מבחן אובייקטיבי של האדם הסביר.

44. כאמור, כבר בתחילת הכתבה מבהיר הכתב בבירור כי הכתבה נועדה להדגים: "מדוע יצא שם רע למקצוע עריכת הדין", וכן שיש בה להוכיח מדוע נכונה האמרה כי: "לעורך דין המייצג את עצמו יש לקוח טיפש".

45. פרסום זה בו מבקש הכתב להדגים שהתנהלות התובע מוציאה שם רע למקצוע עריכת הדין, היא בוודאי אמירה פוגענית העלולה גם לפגוע במשלח ידו של התובע כעורך דין.

בית משפט השלום בקרית

ת"א 55693-07-12 נגלר נ' לוין ואח'

46. הכתבה גם נועדה להדגים מדוע לעורך דין המייצג עצמו יש לקוח "טיפש". נכונה אני להסכים כי את הביטוי "טיפש" בו נעשה שימוש בכתבה, אין לקרוא כפשוטו, אלא בקונטקסט הנכון ובהקשר של המשמעות המיוחסת לפתגם הנזכר בכתבה, במובן זה שייצוג עצמי עלול למנוע מעורך דין לנהוג באובייקטיביות, ובריחוק הנדרשים ממנו, ולא כפשוטו של מקרא, ובכל זאת, עדיין אין מדובר באמירה כללית, אלא באמירה המייחסת לתובע באופן ספציפי, חוסר מקצועיות, בעצם קבלת ההחלטה לייצג את עצמו, וגם בהקשר זה מדובר באמירה פוגענית או למצער, באמירה שיש בה לפגוע בפרנסתו ובמשלח ידו של התובע כעורך דין.
47. גם האמירה בסיפת הכתבה, לפיה: "נגלר מן הסתם יערער למחוזי, ואם יפסיד יגיש בקשת רשות ערעור לעליון, ושמא גם יטען שיש כאן עניין לדיון נוסף בשל שאלות עקרוניות כבדות משקל", מציגה את התובע כאדם טרחן, אשר מעסיק, השכם והערב, את המערכת המשפטית בטענות שווא, וככזו, גם אמירה זו היא אמירה שגם אם אינה פוגענית, מבזה או משפילה, במשקפי האדם הסביר, עשויה היא לפגוע במשלח ידו של התובע. כאמור, לצורך תחולת סעיף 1(3) לחוק איסור לשון הרע, די בכך שהאמירה עלולה לפגוע במשלח ידו של התובע, ולא נדרש שאמירה זו תהא פוגענית ומשפילה.
48. באשר לטענות התובע ביחס לדברים שצוטטו בכתבה, לפיהם "נראה שהוא מחפש כעת נתיב אחר למלא את כיס", איני סבורה כי פרסום זה מהווה לשון הרע כהגדרתה בסעיף 1 לחוק איסור לשון הרע. ואולם, גם אם כך הדבר, הרי שפרסום זה, בוודאי חוסה בצילה של ההגנה שבסעיף 13(7) לחוק איסור לשון הרע שכן מדובר בדיון וחשבון נכון והוגן על מה שנאמר על ידי הדוור בהליך נשוא הכתבה, ואשר צוין מפורשות במסגרת פסק הדין עליו מתבססת הכתבה, במסגרת סקירת טענות הדוור. גם כותרת המשנה "נתיב למילוי הכיס" אינה מהווה לשון הרע, ומכל מקום אדם סביר לא יקרא כותרת זו במנותק מהקשרה, וההקשר הוא, כאמור, דין וחשבון הוגן ביחס לטענות הדוור כפי שהובאו במסגרת פסק הדין, וככזו מוגנת גם כותרת המשנה לפי סעיף 13(7) לחוק איסור לשון הרע.
49. באותה מידה, איני סבורה כי כותרת הכתבה "עורך הדין ומלחמתו בדוור בן ה-91" כשלעצמה מהווה לשון הרע. אמנם, אני מסכימה כי השימוש במונח "מלחמה" הוא שימוש מעט חריג וקיצוני, ואולי אפילו מיליטנטי כטענת התובע, להגדרת סכסוך משפטי בכלל והסכסוך בו עסקינן בפרט. ואולם, בחינה של האמירה בעיניים אובייקטיביות של אדם סביר אין בה להביא לקביעה כי מדובר באמירה פוגענית, או כזו העלולה לפגוע במשלח ידו של התובע. וברי לכל אדם הקורא את הכתבה, כי מהות ה- "מלחמה" בה עסקינן היא סכסוך משפטי בין התובע לדוור שהתנהל בבית המשפט לתביעות קטנות, ולא ניתן ללמוד מכותרת זו כאילו יש יריבות או עוינות על רקע אישי בין התובע לדוור.
50. אמנם, ניתן לומר כי הכותרת, לפיה בחר התובע לנהל מלחמה בדוור בן ה-91, מציגה את התובע כאדם חסר רגישות שבחר לנהל סכסוך משפטי כנגד אדם קשיש בן 91. ואולם, גם אם מדובר בפרסום העלול לפגוע במשלח ידו של התובע כעורך דין, כמי שבחר לנהל הליך משפטי כנגד

בית משפט השלום בקריות

ת"א 12-07-55693 נגלר נ' לוין ואח'

הדוור, הרי שבוודאי כמה לנתבעים במקרה זה הגנת "אמת דיברתי", לפי סעיף 14 לחוק איסור לשון הרע. עסקינן באמירה שיש בה אמת, שהרי אין מחלוקת כי התובע בחר להגיש תובענה כנגד דוור בן ה-91. ואם תאמר שהתובע לא ידע, בעת הגשת התביעה כי מדובר בדוור בן 91, הרי שגם כאשר נודע לו מכתב ההגנה כי הדוור בן כ-90 שנה, הוא בחר להמשיך בניהול התובענה כנגד הדוור הקשיש עד סופה, ואף טען בכתב התשובה שהגיש בפני כב' השופטת קאודרס-בנר כי אזכור גילו של הדוור בכתב טענותיו מהווה ניצול בכיני, מתוחכם וציני של גילו של הדוור, ואף הוסיף שהדוור הופך את גילו "קרדום לחפור בו", ומכאן שאמירה זו בהחלט משקפת אמת עובדתית.

51. בפרסומה של הכותרת הנ"ל גם יש עניין לציבור שכן מדובר בסכסוך המתנהל בפני הרשות השופטת שיש עניין ציבורי לפרסם את קביעותיה ומסקנותיה. אף יש לציבור עניין לדעת על התנהלותם של עורכי הדין וכנגד מי הם מחליטים להגיש את תביעותיהם. ומכאן, שאני קובעת שמבין כל הפרסומים עליהם הצביע התובע, רק הרישא והסיפא של הכתבה מהוות לשון הרע כהגדרה בחוק.

52. מכאן, עלינו להמשיך ולבחון האם פרסומים אלו הבאים לידי ביטוי ברישא ובסיפא של הכתבה, הינם פרסומים מותרים לפי סעיף 13 לחוק או האם זכאים הנתבעים ליהנות מן ההגנות שבסעיפים 14 או 15 לחוק.

האם מדובר בפרסום מותר לפי סעיף 13 לחוק?

53. סעיף 13(5) לחוק איסור לשון הרע קובע כי לא ישמש עילה להליך פלילי או אזרחי -

"פרסום ע"י שופט, חבר של בית דין דתי, בורר או אדם אחר בעל סמכות שיפוטית או מעין שיפוטית על פי דין, שנעשה תוך כדי דיון בפניהם או בהחלטתם, או פרסום ע"י בעל דין, בא כוחו של בעל דין או עד, שנעשה תוך כדי דיון כאמור;"

54. סעיף 13(7) לחוק איסור לשון הרע קובע כי לא ישמש עילה למשפט פלילי או אזרחי "דין וחשבון נכון על מה שנאמר או אירע כאמור בפסקאות (5) או (6) בישיבה פומבית ובלבד שהפרסום לא אסור לפי סעיף 21".

55. אף שאני מסכימה כי הציטוט מדברי השופטת בפסק הדין את טענת הדוור כי התובע מבקש נתיב אחר למלא את כיסו, הינו דין וחשבון נכון והוגן על מה שנאמר בפסק הדין מפי הדוור, הרי שהאמירות ברישא ובסיפא של הכתבה אינן מהוות דין וחשבון על מה שנאמר על ידי בית המשפט או הדוור. הדברים הללו לא פורסמו ולא נאמרו, לא על ידי בית המשפט, ולא על ידי בעל דינו של התובע. הן חורגות מן הפרסום אודות תוכן פסק הדין, היינו: אין מדובר כאן בסיקור של פסק הדין, אלא, לכל היותר, בהבעת דעה באשר להתנהלותו של התובע.

בית משפט השלום בקריות

ת"א 12-07-55693 נגלר נ' לוי ואח'

56. ככאלו, אמירות אלו אינן נופלות לגדרו של סעיף 13 לחוק. נותר לנו איפוא לבחון האם עסקינן
בפרסום מוגן לפי סעיף 15 לחוק כהבעת דעה בתום לב.

האם מדובר בפרסום מוגן לפי סעיף 15 לחוק?

57. חוק איסור לשון הרע קבע רשימה של נושאים ועניינים אשר רק בקשר אליהם **הבעת הדעה**
מוגנת. נושאים ועניינים אלו מוגדרים בסעיפים 15(4), 15(5), 15(6) ו-15(7) לחוק איסור לשון
הרע. כמו כל שאר ההגנות שבסעיף 15 לחוק, הגנות הבעת דעה אינן מותנות בכך שתוכן
הפרסום המשמיע היה אמת, והן אף אינן מותנות בכך שבפרסום היה "ענין ציבורי".

58. דעה, או הבעת דעה, משקפת תהליך מחשבתי סובייקטיבי שאינו יכול להיות מסווג כאמת או
כשקר בעוד שעובדה אמורה לשקף את המציאות האובייקטיבית. ההבחנה בין פרסום המהווה
תיאור עובדתי לבין פרסום שיש בו הבעת דעה אינו תמיד פשוט, והוא נעשה "עפ"י השכל הישר
וכללי ההגיון" [ע"א 259/89 הוצאת מודיעין בע"מ נ' ספיר, פ"ד מו(3) 48, 55 (1992)] ואם זהו
מובנו הטבעי, הרגיל של הפרסום כפי שאדם רגיל מבין אותו [ע"א 723/74 הוצאת עתון "הארץ"
בע"מ נ' חברת חשמל לישראל בע"מ, פ"ד לא(2) 281, 300 (1977) (להלן: "ע"א 723/74 לעיל"),
ההבחנה בין עובדה לדעה תיעשה על פי "הרושם הכללי שיוצר מירקם הכתבה בעיני הקורא
הסביר", כאשר ההנחה היא שהקורא הסביר אינו "מנתח ניתוח מדויק של כל אמרה ואמרה"
[ע"א 3199/93 קראוס נ' ידיעות אחרונות בע"מ, פ"ד מט(2) 843, 857 (1995); וראו, גם: שנהר
בספרו, בעמ' 311].

59. הגנת הבעת הדעה מותנית בכך שהמפרסם יפרט בפני הקורא את העובדות שהובילוהו לגיבוש
הדעה שהביע. ואולם, די בפירוט העובדות העיקריות עליהן מושתתת דעתו (שנהר בספרו, בעמ'
316-317). תנאי נוסף לתחולת ההגנה הוא שהדעה המובעת בכתבה היא דעה שניתן היה
להסיקה באופן **סביר** מעובדות האמת שעליהן היא נסמכת [ע"א 831/86 פרופ' מאור נ' פרופ'
מיכאלי, פ"ד מד(1) 762, 774-775 (1990); וראו, גם: שנהר בספרו, בעמ' 318].

60. בפסיקה נקבע כי "הביקורת לכשעצמה יכולה להיות מוגזמת ולא מוצדקת ואין בכך כדי לשלול
את סבירות הפרסום" (ע"א 723/74, בעמ' 315). הסבירות המתבקשת אין פירושה כי ההשקפה
המובעת בפרסום חייבת להיות המסקנה הבלעדית, האחת והיחידה, אותה ניתן להסיק מן
הנסיבות בדרך ההגיון הצרוף. בית המשפט אינו כופה את טעמו ואת הגיונו על המפרסם, אלא
"עליו להותיר מקום להבעות דעה תקיפות" [דברי השופט שמגר בד"נ 9/77 **חברת חשמל**
לישראל בע"מ נ' הוצאת עתון "הארץ" בע"מ, פ"ד לב(3) 337, 351-352 (1978)].

61. בפסקי הדין שניתנו בע"א 723/74 לעיל, הוצעו מספר מבחנים לסבירות הבעת הדעה. כב'
השופט לנדוי הציע כי "די בכך, שאדם סביר יכול היה להסיק את המסקנה שהיתה בגדר לשון
הרע מן העובדות שצוינו בפרסום" (שם, בעמ' 309); כב' השופטת בן פורת דגלה במבחן הנותן
מענה לשאלה באיזו מידה אדם שיכול להיות בעל דעות קדומות ונטייה להגזמה ועיקשות

בית משפט השלום בקריות

ת"א 12-07-55693 נגלר נ' לוין ואח'

- 1 ובלבד שהיה ישר לב, יכול היה להביע את הדעה שהובעה (שם, בעמ' 319); ואילו כב' הנשיא
- 2 בדימוס שמגר הציע את המבחן הרחב ביותר, לפיו ההגנה תישלל רק כאשר הבעת הדעה תחרוג
- 3 "מכל קשר הגיוני אפשרי עם הנתונים" (שם, בעמ' 319).
- 4 62. כך או אחרת, וכפי שציין שנהר בספרו, בעמ' 320: "כל המבחנים שהוצעו מתנים, למעשה, את
- 5 תחולת ההגנה בקיומו של "יחס גומלין מספיק" בין הדעה לבין העובדות שעליהן היא
- 6 מסתמכת".
- 7 63. מבין ההגנות בסעיף 15 לחוק, העוסקות בהבעת דעה בתום לב, הסעיף הרלוונטי לענייננו הוא
- 8 סעיף 15(5), לפיו:
- 9
- 10 "הפרסום היה הבעת דעה על התנהגות הנפגע -
- 11 (א) **כבעל דין, כבא כוחו של בעל דין** או כעד בישיבה פומבית של דיון כאמור
- 12 בסעיף 13(5) ובלבד שהפרסום לא נאסר לפי סעיף 21".
- 13
- 14 64. הפרסום דנן עוסק בהתנהגות התובע הן כבעל דין והן כבא-כח של עצמו במסגרת הליך משפטי
- 15 שניהל. אין ספק כי אדם סביר יגדיר את הפרסום בתחילת הכתבה, כמו גם את התחזית או
- 16 הניחוש בסיפא שלה, כהבעת דעה, ולא כהצגת עובדות מצידו של הכותב. הרושם הכללי שנוצר
- 17 אצל הקורא הסביר הוא שהכתב מבקש לשכנע את הקורא כי העובדות המובאות בכתבה,
- 18 מקימות את המסקנות המובאות ברישא. הכתב אף מציג השערה אודות מהלכיו העתידיים של
- 19 התובע לאור התנהלותו הקודמת כפי שהובאה בכתבה, שזוהי בוודאי תחזית שאינה יכולה
- 20 להיות מסווגת כעובדה.
- 21 65. הכתב אף פרסם במסגרת הכתבה את העובדות עליהן מתבססת מסקנתו, ואף צירף קובץ של
- 22 פסק הדין על מנת שכל קורא יוכל לבחון את פסק הדין עליו נסמכת הכתבה, להתרשם בעצמו
- 23 ולהסיק את המסקנות המתבקשות. לא שוכנעתי כי איזה מן העובדות שנטענו בכתבה אינן
- 24 אמת, והתובע גם לא מציין בפניי אלו עובדות חשובות, שנשמטו מן הכתבה, עשויות היו לשנות
- 25 את מסקנתו של הקורא הסביר.
- 26 66. נותר איפוא לברר האם מדובר במסקנות שניתן היה להסיקן באופן סביר לאור העובדות
- 27 המצוינות בכתבה. בהקשר זה יש להטעים כי גם אם נניח שבית המשפט סבור כי המסקנות של
- 28 הכתב, כפי שהן מפורטות בפתח הכתבה ובסיפא שלה, אינן נכונות או מוגזמות, הרי שדעתו
- 29 האישית של בית המשפט אינה בהכרח קובעת. כאמור, אין זה תפקידו של בית המשפט לכפות
- 30 את דעתו על המפרסם, ולא אוכל לקבוע בענייננו, כי אדם סביר לא יכול היה להסיק את
- 31 המסקנות להן טוען הכתב המפרסם, הן ברישא של הכתבה והן בסיפא שלה.
- 32 67. גם אם ניתן להתווכח עם הנמקתה של כב' השופטת קאודרס-בנר, בפסק דינה, בשאלה האם יש
- 33 בנסיבות העומדות בבסיס פסק הדין כדי להקים חובת זהירות קונקרטית, הרי שאין חולק
- 34 שהתובע הגיש תביעה כנגד הדוור, בסכום שנראה על פניו מופרז, בסך של 30,000 ₪ (!!!), כאשר
- 35 סכום של 20,000 ₪ מסכום התביעה הינו נזק לא ממוני שנגרם לתובע, לטענתו, בשל

בית משפט השלום בקריות

ת"א 12-07-55693 נגלר נ' לוין ואח'

התייצבותו לחינם לדיון בבית הדין הרבני הגדול. התובע בחר להמשיך את תביעתו, גם לאחר שהתברר לו כי הנתבע שלו הוא דוור קשיש, בן כ- 90 שנה, שביצע את עבודתו בהתנדבות. התובע נגרר להתנצחות מילולית עם השופטת שדנה בתיק, עד כדי כך שהאחרונה איימה שתזמין את המאבטחים, ואף ביקש ממנה לפסול את עצמה. לאחר שבקשתו נדחתה, הוא הגיש בקשה להארכת מועד להגשת ערעור לבית המשפט העליון, שנדחתה.

68. גם אם יהיה מי שיסכים עם התובע, כי זכותו למצות את זכויותיו עד תום, גם כנגד דוור קשיש, המבצע את עבודתו בהתנדבות; גם אם יהיה מי שיסבור כי הגיל או ההתנדבות אינם מקימים, לא חסינות משפטית, ולא אחרת, כנגד בירור התביעה, עד תום - הרי שהעובדה שהתובע בחר להגיש את תביעתו על סכום מופרז, אופן ניהול ההליך וההתגוששות וההתנצחות עם בית המשפט, כמו גם ההחלטה להגיש, בקשה להארכת מועד להגשת ערעור על החלטת בית המשפט שלא לפסול את עצמו, יש בכל אלו, כדי לבסס מסקנה של אדם סביר, לפיה יש בעובדות המפורטות בכתבה כדי להדגים את הפתגם שצוטט בכתבה, כי לעורך דין המייצג את עצמו, יש לקוח טיפש, היינו: שלא ראוי לו לעורך דין שייצג את עצמו בהליך משפטי שהוא צד בו בשל העדר היכולת להתנתק אמוציונלית ורגשית מן הסכסוך.

69. יהא גם אדם סביר שיאמר כי עובדות האמת הנזכרות בכתבה, יש בהן להקים שם רע למקצוע עריכת הדין, בין משום שמדובר בהגשת תביעה מופרזת, בין משום שמדובר בתביעה לא מוצדקת, בין משום שהתובע בחר למצות את תביעתו כנגד אדם קשיש (וזאת גם אם תביעתו מוצדקת), בין משום שמדובר בתביעה קנטרנית וטורדנית, בין לאור התנהלותו של התובע מול בית המשפט, ובין משום שהתובע ביטל את זמנו שלו, של הדוור, ושל בית המשפט בהגשת תביעה אישית (מופרזת כאמור) במקום לעסוק בייצוג לקוחות. ודוק. הכתב אינו מבקש להפיל על כתפיו של התובע את כל תחלואי מקצוע עריכת הדין, אלא מבקש להביא דוגמא אחת המדגימה, לדעתו, מדוע יצא שם רע למקצוע.

70. גם ההערכה כי התובע לא יוותר בקלות לדוור הקשיש או ההשערה המובאת בסייפת הכתבה, שהתובע ינקוט בהליך משפטי נוסף בקשר לאותו עניין, לא יקבל את הדין כפי שנחרץ בפסק דינה של כב' השופטת קאודרס-בנר, ויגיש בקשת רשות ערעור לבית המשפט המחוזי, אינה בלתי סבירה בנסיבות, ואין זה משנה כלל לעניין זה, שהתובע בחר בסופו של דבר, שלא להגיש בקשת רשות ערעור לבית המשפט המחוזי על פסק דינה של כב' השופטת קאודרס-בנר.

71. גם המחשבה שהתובע לא יסתפק בהגשת בקשת רשות ערעור לבית המשפט המחוזי, אלא ישים פעמיו עד לבית המשפט העליון, בקשר להליך שהתנהל בבית משפט לתביעות קטנות, אינה כה מרחיקת לכת או בלתי סבירה, בשים לב לכך שהתובע בחר למצות את ההליך כנגד הדוור הקשיש, ואף הגיש בקשה להארכת מועד להגשת ערעור לבית המשפט העליון בשל דחיית טענת הפסלות שהועלתה על ידו.

תום הלב בהגנת הבעת דעה:

בית משפט השלום בקריות

ת"א 55693-07-12 נגלר נ' לוין ואח'

72. דרישת תוס הלב הינה דרישה עצמאית ונפרדת, אם כי חלק ממבחניה, נבחנים גם במסגרת בדיקת שאר מרכיבי ההגנה. סעיף 16(א) לחוק איסור לשון הרע קובע כי אם הוכיח הנתבע שעשה את הפרסום באחת מן הנסיבות האמורות בסעיף 15 לחוק איסור לשון הרע, ושהפרסום לא חרג מתחום הסביר באותן נסיבות, חזקה עליו שעשה את הפרסום בתום לב. גם כוונת המפרסם בפרסומו את הבעת הדעה, מלמדת על תום ליבו, ואם נקבע שעשה את הפרסום ממניעים טהורים, יהא בכך כדי ללמד על קיומו של תום לב. גם השאלה באיזו מידה נקט המפרסם צעדים לבדיקת אמיתות הדעות שהביע, רלוונטית לבחינת תום הלב, אך זאת כאשר מדובר במסקנה עובדתית הניתנת לאימות או להפרכה, וכך גם השאלה באיזו דרך נוסחה הדעה והשימוש שנעשה במסגרתה בלשון גסה ובוטה [ראו: שנהר בספרו, בעמ' 322 ; וכן: ת"א (שלום ראשל"צ) 12879-09-10 **רזינובסקי נ' אלרם** (פורסם בנבו, 13.1.2013)].
73. במקרה שלנו, סבורני כי הגנת תום הלב עומדת לנתבעים. בין התובע לנתבעים אין היכרות מוקדמת. לא שוכנעתי בקיומה של כוונת זדון. בכתבה מסקר לוין פסק דין תוך שהוא מביע את דעתו אודות התנהלות התובע בניהול המשפט. כבר קבעתי כי הפרסום אינו חורג מן הסביר. העובדה שהכתב לא פנה לתובע לשם קבלת גרסתו לפני הפרסום, אין בה לכשעצמה כדי לשלול את תום ליבו, בשים לב לכך שמדובר בסיקור של פסק הדין, בהתחשב בעובדה שפסק הדין צורף כקישור לכתבה, וכאשר כל העובדות עליהן מבוססות הדעות המועלות בכתבה, הן נכונות, ואף נופלות לגדר פרסום מותר לפי סעיף 13 לחוק איסור לשון הרע. התובע גם לא ציין בפניי אלו עובדות חשובות נשמטו מהכתבה, או במה היה מצליח לשנות את התרשמותו של הקורא הסביר אילו הייתה ניתנת לו הזכות להגיב לכתבה. הכתבה גם אינה מנוסחת בלשון כה גסה או בוטה שיש בה לשלול את תום הלב. הבעת ביקורת גם אם היא חריפה, אין בה לכשעצמה כדי לשלול את עיקרון תום הלב.
74. לאור קביעתי כי מדובר בהבעת דעה בתום לב לפי סעיף 15(5) לחוק איסור לשון הרע, עומדת לנתבעים הגנה כנגד הפרסום, ולכן דין התביעה להידחות.
75. למקרה ששגיתי במסקנתי זו, אדון גם בטענת הנתבעים כי אתר אינטרנט אינו "אמצעי תקשורת", כמשמעות מונח זה בסעיף 11 לחוק איסור לשון הרע.

האם אתר אינטרנט הינו "אמצעי תקשורת"?

76. דיון זה רלוונטי רק ביחס לנתבעים 2-3, אך לא ביחס לנתבע 1 שהינו הכתב המפרסם, שכן הגדרת המונח "פרסום" בחוק איסור לשון הרע, רחבה דיה כדי להכניס תחת כנפיה גם פרסום ברשת האינטרנט [ראו: החלטת כב' השופט יצחק עמית בבר"ע (מחוזי חי') 850/06 **מור נ' ידיעות אינטרנט מערכות אתר YNET – מערכת הפורומים** (פורסם בנבו, 22.4.2007); וראו, גם: ת"א (שלום ת"א) 51859/06 **עו"ד דיסקין נ' הוצאת עיתון הארץ בע"מ** (פורסם בנבו, 28.10.2008) (להלן: "עניין דיסקין")].

בית משפט השלום בקריות

ת"א 12-07-55693 נגלר נ' לוין ואח'

77. סעיף 11 לחוק איסור לשון הרע קובע כהאי לישנא :

"פורסמה לשון הרע באמצעי תקשורת ישאו באחריות פלילית ואזרחית בשל לשון הרע, האדם שהביא את דבר לשון הרע לאמצעי התקשורת וגם בכך לפרסומו, עורך אמצעי התקשורת ומי שהחליט בפועל על הפרסום ובאחריות אזרחית ישא גם האחראי לאמצעי התקשורת".

78. המונח "אמצעי תקשורת" מוגדר בס"ק (ג) לסעיף 11 כדלקמן :

"עיתון כמשמעותו בפקודת העיתונות (להלן: "עיתון") וכן שידורי רדיו וטלוויזיה הניתנים לציבור.

79. "עיתון" מוגדר בפקודת העיתונות "כל דבר **דפוס** המכיל חדשות, ידיעות, סיפורי מאורעות... **הנדפס**.. והיוצא לאור בישראל...".

80. הוראת סעיף 11 לחוק איסור לשון הרע נועדה להרחיב את האחריות לפי חוק איסור לשון הרע, על צדדים נוספים, מעבר למפרסם עצמו, ובכללם העורך והאחראי לאמצעי התקשורת.

81. בפסיקה נתגלתה מחלוקת בשאלה האם אתר אינטרנט הינו עיתון כהגדרתו בפקודת העיתונות, וזאת בשים לב לכך שעל פי ההגדרה כפשוטה, אתר האינטרנט אינו "דבר דפוס", והוא אינו נדפס בהתאם להגדרה.

82. יש האוחזים בדעה שניתן להחיל את הוראת סעיף 11 לחוק איסור לשון הרע על אתרי אינטרנט במקרים מתאימים, ויש מי שאוחז בדעה שלא ניתן, בהעדר חקיקה מפורשת, להטיל אחריות מכח סעיף 11 לחוק איסור לשון הרע, על אתר אינטרנט.

83. בית המשפט העליון, מפי כב' השופט ריבלין, ברע"א 4447/07 **מור נ' ברק אי. טי. סי. החברה לשירותי בזק בינלאומיים בע"מ** (פורסם בנבו, 25.3.2010), התייחס לשאלה זו תוך שהינו מאזכר את פסקי הדין בערכאות הנמוכות, בהן נחלקו הדעות בשאלה זו, מבלי שנדרש להכריע בעניין זה לגופו. [לגישות השונות בערכאות הנמוכות, ראו: ת"א (שלום ראשלי"צ) 5844/07 **וינטרוב נ' גלובס פבלישר עיתונות (1983) בע"מ** (פורסם בנבו, 3.12.2009) (להלן: "עניין וינטרוב"); ת"א (שלום קריות) 4815-02-09 **ידיעות אינטרנט מפעילת אתר ווי-נט נ' מור** (פורסם בנבו, 13.9.2009); ת"א (שלום ת"א) 14303/08 **פלאח נ' פלונית** (פורסם בנבו, 31.3.09); עניין **דיסקין**; ת"א (שלום ת"א) 37692/03 **סודרי נ' שטרליד** (פורסם בנבו, 1.8.2005) (להלן: "עניין סודרי"); ק"פ (שלום ת"א) 145/00 **וייסמן נ' גולן** (פורסם בנבו, 2.9.2002); ת"א (שלום כ"ס) 7830/03 **בורוכוב נ' פורן** (פורסם בנבו, 14.7.2002)].

84. אני אוחזת בדעה כי בנסיבות המקרה שבפנינו, כאשר אין מדובר בפרסום שבוצע במסגרת "טוקבקים" או בפורום להחלפת דעות, שלגביהם יכולת העריכה והסינון של עורך העיתון מוגבלת, אלא בפרסום שבוצע במסגרת כתבה עיתונאית, על ידי אחד מעיתונאיו הבכירים של

בית משפט השלום בקריות

ת"א 55693-07-12 נגלר נ' לוין ואח'

האתר, וכאשר מטבע הדברים לעורך העיתון יש יכולת למיין ולסנן את תוכן הכתבה, עניין לנו
כאן בעיתון "מקוון" שככזה נופל האתר להגדרת עיתון שבפקודת העיתון על פי פרשנותה
התכליתית, וזאת גם אם אין מדובר בדבר דפוס כהגדרתו המילולית.
85. וראו, לעניין הבחנה זו: דבריה של כב' השופטת רות רונן בעניין **סודרי** שם נאמר:

"אולם, לצורך פרשנות החוק, אין די בפרשנות המילולית, ויש לבחון גם את
תכליתו של החוק לצורך פרשנותו. בפסק הדין ת.א. (כפר סבא) **בורכוב נ' פורן**,
דן כב' השופט אמיר בשאלה האם דינו של אתר אינטרנט כדין "עיתון" בפקודת
העיתונות לצורך חוק לשון הרע. כב' השופט אמיר, מתייחס לעובדה כי על פי
הלשון הפשוטה, אתר האינטרנט אינו נדפס, ולכן הוא אינו עיתון.

הוא מוסיף וקובע כי גם בהתאם למהות ולתכלית, לא ניתן לקבוע כי אתר
אינטרנט הוא "עיתון". זאת משום שפקודת העיתונות "נועדה להסדיר את
המדיה הזו" וליצור רגולציה ופיקוח ממשלתיים על כלי חשוב זה של תקשורת
המונים".

ס' 4 לפקודת העיתונות קובע כי אין להוציא עיתון ללא רשיון מהממונה על
המחוז במשרד הפנים. כב' השופט אמיר קובע, כי אין להעלות על הדעת כי כל
מי שירצה לפתוח אתר באינטרנט, יצטרך לקבל רשיון ממנהל המחוז, ואם לא
כן יהיה חייב בפלילים.
כב' השופט אמיר קובע כי לדעתו אין דין אתר אינטרנט כדין "עיתון" אף כאשר
מדובר באתר אינטרנט של "עיתון".

כשלעצמי אני סבורה כי עלה שאלה האם אתר אינטרנט הוא "עיתון", אינה
נקייה מספקות, כאשר מדובר באתר שיש לו מאפיינים של עיתון, למעט
המאפיין של הדפסה, כך, כאשר מדובר באתר שיש לו עורך, הממיין ומסנן
את התכנים המתפרסמים בו, אתר בו קיימים כתבות ופרסומים המתפרסמים
על דעת המערכת, השאלה אם מדובר ב"עיתון" על כל הכרוך בכך, למרות
שלא מדובר ב- "דבר דפוס" ה"נדפס" אינה פשוטה" (עניין **סודרי**, פסקאות
15-16 לפסק דינה של כב' השופטת רות רונן).

86. וראו, גם: דבריו של כב' השופט אורן שוורץ בעניין **וינטרוב** שם נאמר:

"כאמור, הגדרת דרישת הדפוס שבפקודת העיתונות איננה מחייבת שימוש
בנייר. גם האמצעי עצמו המבצע את רישום המילים התמונות או האותות אינו
מוגבל. די בכך שיעשה שימוש באמצעי טכנולוגי כלשהו שיש לו את היכולת
להעתיק מילים או אותות וזה שימושו היחיד. במובן, אין מניעה שתוכנה, שרת
או רשת יענו על הגדרה זו.

הלכה היא עמנו כוחה לא תש: "דיבור שבחיקוק הוא יצור החי בסביבתו. הוא
מקבל צביונו מהקשר הדברים ומכאן שיש לפרשו על פי המטרה שאותו חיקוק-
הוא ולא אחר בא לשרת..." [פסק דינו של הנשיא זוסמן בבג"צ 58/68 **שליט נ'**
שר הפנים ואח', פ"ד כג (2) 477,513 [1970]....] (עניין **וינטרוב**, פסקאות 26-27
לפסק דינו של כב' השופט אורן שוורץ).

בית משפט השלום בקריות

ת"א 12-07-55693 נגלר נ' לוין ואח'

87. זהו המקום להוסיף כי בנסיבות בהן עסק כב' השופט ר. אמיר בעניין **בורוכוב** דובר בפרסום בפורום באינטרנט של צד ג'. כב' השופט ר. אמיר עמד על ייחודיותו של הפרסום באינטרנט בשונה ממילה בעיתון, שבעיני האדם מן הישוב "שווה יותר", בצינו את הדברים הבאים:

"כמעט הכל ניתן למצוא בה ברשת. זהו ים המידע והרכילות הגלובלי. אבל אין שם בקרת איכות. אין שם עורך, ואין מערכת תוכנית. אין שם אתיקה עיתונאית. אין שם רגולציה ממלכתית. יש שם אנרכיה. כל אחד כותב כפי רצונו. לכן, אין לנאמר שם תהודה ציבורית ומשקל כה רב של אמינות לכאורית, כפי שיש לעיתונות הכתובה והמשודרת. לכן, אין גם כל הצדקה להטיל אחריות מוגברת על "המנהל" ובעל השליטה באתר כלשהו באינטרנט, בגין מה שכותבים ומפרסמים בו הגולשים מהציבור".

88. ואולם, כל הרציונאליים הללו, עליהם עומד כב' השופט ר. אמיר בעניין **בורוכוב**, חלים בעניין "טוקבקים" או בפורומים בהם מוחלפות דעות ברשת, היינו: מקום בו האתר מספק למפרסם רק את הפלטפורמה, ואת הבמה, מבלי לסנן את הנאמר בהם, ולא כאשר מדובר, כמו בענייננו, בפרסום רשמי אשר בוצע על ידי אחד מעיתונאיו המרכזיים של האתר, במסגרת כתבה, כאשר לעורך העיתון יש יכולת לסנן ולבקר את הפרסום לפני פרסומו, וכאשר העיתונאי כפוף לכללי האתיקה העיתונאיים.

89. ועמדה יפה על ההבחנה בין אתר אינטרנט שהינו פורום להחלפת דעות, לבין עיתון מקוון, סגנית הנשיאה, כב' השופטת שושנה אלמגור בת"א (שלום ת"א) 32986/03 **בושמיץ נ' אהרונוביץ'** (פורסם בנבו, 6.5.2007) שם ציינה את הדברים הבאים:

"ההבדל המהותי בין אתר אינטרנט, כאמצעי תקשורת לבין עיתון, הוא העובדה שהאחרון מודפס, וההדפסה היא חלק מתנאי הגדרת "עיתון" על פי פקודת העיתונות. ואולם גם אם ננקוט בגישת פרשנות ליברלית, ונאמר כי תנאי "ההדפסה" הנו תנאי שולי, והעיקר הוא הגדרת עיתון כאמצעי תקשורת "המכיל חדשות, ידיעות, סיפורי מאורעות..." עדיין אין להכליל בהגדרה זו אתר אינטרנט, שאינו יותר מאשר פורום להחלפת דעות בין המשתתפים בו. פורום אינו יותר מאשר "הייד פארק" וירטואלי בו מחליפים הגולשים דעות בינם לבין עצמם. ההבדל המהותי הנוסף בין פורום לבין אתר אינטרנט שהינו בבחינת עיתון וירטואלי, המספק חדשות, ידיעות וכיו"ב, הוא שבאחרון קיימים עריכה, סידור וסינון מראש של הידיעות המופיעות בו, בעוד שבראשון אין כל עריכה מראש, ויכולת השליטה על הנכתב בו הנה יכולת שבדיעבד לאחר שפורסם באתר" (שם, פסקה 2(ב) להחלטתה של סגנית הנשיאה, כב' השופטת שושנה אלמגור).

90. הנה כי כן, וכפי שציין יובל קרניאל במאמרו "אנונימיות ולשון הרע באינטרנט – בין חופש ביטוי להפקרות" **עיתונות דוט. קום - העתונות המקוונת בישראל** 85, 93 (המכון הישראלי לדמוקרטיה, ירושלים, התשס"ז): "בתי המשפט הבחינו בין אמצעי תקשורת או עיתון שיש

בית משפט השלום בקריות

ת"א 55693-07-12 נגלר נ' לוין ואח'

בהם עורך, יד מכוונת ויש מאחוריהם כוונה, מטרה ומסגרת, לבין אתר אינטרנט, הדומה יותר
לכיכר העיר, ש'בה יכולים עוברים ושבים להתבטא באופן חופשי".
91. לאור מאפייני הפרסום, עליהם עמדתי לעיל, הכתבה שבפנינו, כמוה ככתבה עיתונאית, לכל דבר
ועניין, ואין הצדקה עניינית או אחרת להבחין בינה לבין כל כתבה אחרת רק משום שפורסמה
בעיתון "מקוון". לפיכך, אילו סברתי כי הפרסום מקים חבות לפי חוק איסור לשון הרע, לא
היה מקום לפטור את העורך ובעל האתר, כאחראי לאמצעי התקשורת, מאחריות אזרחית.

עוללות:

92. לפני חתימת הפסק, אתייחס על קצה המזלג למספר טענות נוספות שהועלו על ידי התובע
בטיעוניו, שגם בהן לא מצאתי ממש.
93. התובע הרבה בסיכומיו להפנות לכללי האתיקה העיתונאיים ולהפרת כללי האתיקה על ידי
הנתבעים בהקשרים שונים. ואולם, כבר נקבע בפסיקת בית המשפט העליון כי מעמדם של כללי
האתיקה אינו מעמד של דין, אלא מדובר בכללים וולונטריים, אשר אינם מטילים חיוב כלשהו
מכח הדין:

"אחריות אתית בפני הגופים הוולונטריים של מועצת העיתונות לחוד ואחריות
אזרחית (או פלילית) לחוד. בבסיסו, נועד חוק איסור לשון הרע ליצור איזון בין
זכויות היסוד לחופש הביטוי מצד אחד ולשם טוב מצד אחר. אין מדובר בחוק
המתיימר להוות קודקס מקיף שנועד לגיבוש שיטתי של דרך התנהגותם של
העוסקים במקצוע העיתונות" [דנ"א 7325/95 **ידיעות אחרונות בע"מ נ'**
קראוס, פ"ד נב(3) 1, 49 (1998)].

94. גם טענות התובע לעניין קיומה של עילה לפי חוק הגנת הפרטיות, דינן להידחות. טענות התובע
בהקשר זה מכוונות לפרטים האישיים אודותיו הנזכרים בכתבה, לעניין הליך הגירושין אותו
הוא מנהל כנגד גרושתו בבית הדין הרבני. ואולם, סעיף 1 לחוק הפרטיות קובע כי "לא יפגע
אדם בפרטיות של זולתו ללא הסכמתו". בענייננו, גם אם אניח כי הפרטים בכתבה כוללים
פרטים אישיים הנוגעים לצנעת חייו של התובע, הרי שהתובע הסכים לגילויים של פרטים אלו,
עת בחר מיוזמתו לנקוט בהליך משפטי, הפתוח בפני הציבור, בבית המשפט לתביעות קטנות,
מבלי שטרם לבקש כי הדיון יתנהל בדלתיים סגורות, ומבלי שעתר למתן צו איסור פרסום,
ומכאן שיש לראותו כמסכים לחשיפת אותם פרטים העומדים בבסיס התביעה, ובכלל זה
העובדה שהוא מנהל הליך גירושין בבית הדין הרבני הגדול, כמו גם העובדה שהזימון לדיון
שנשלח לטוענת הרבנית המייצגת את גרושתו, לא הגיע ליעדו, פרטים שממילא מופיעים בפסק
הדין הפתוח בפני הציבור.

95. לא זו אף זו, מדובר בסיקור של פרטים שנכתבו בפסק דין, היינו: בפרסום מותר לפי סעיף 13
לחוק איסור לשון הרע, המהווה הגנה גם בתביעה לפי סעיף 18 לחוק הגנת הפרטיות.

בית משפט השלום בקריות

ת"א 55693-07-12 נגלר נ' לוין ואח'

סוף דבר:

96. לאור קביעותיי כי כותרת הכתבה: "עורך הדין ומלחמתו בדוור בן ה-91", וכן הדברים המובאים מפי הדוור בכתבה ביחס לתובע, לפיהם "נראה שהוא מחפש כעת נתיב אחר למלא את כיסו", אינם מהווים לשון הרע, וכן לאור קביעתי כי עומדת לנתבעים הגנה לפי סעיף 15(5) לחוק איסור לשון הרע, ביחס לדעות שהוצגו בפתיח ובסיפא של הכתבה, אני מורה על דחיית התובענה.

97. למרות דחיית התובענה, והגם שדעתי כלל לא הייתה נוחה מהתנהלות התובע בתיק זה, הרי שלאור קביעתי כי היה בפרסום לשון הרע, התרשמותי מעוגמת הנפש הרבה שנגרמה לתובע בשל הפרסום, וגם משום שלא רווייתי נחת גם מהתנהלות הנתבעים בתיק זה, איני עושה צו להוצאות במסגרת הליך זה.

המזכירות מתבקשת לשגר את פסק הדין לצדדים.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ד' תמוז תשע"ג, 12 יוני 2013, בהעדר הצדדים.

עפרה אטיאס, שופטת